

нови дворци за своитѣ царе и полководци. Тука тѣ здраво заседали, прокарали пжтища, водопроводи, издигнали паметници и гробници.

Славянобългарска книжнина

Когато славянитѣ и българитѣ най-първо дошли въ Мала Скития (Мизия), тѣ заварили нѣколко стари градове по брѣговетѣ на Дунава и Черно море. Въ крепоститѣ на тия градове били се запазили граждани християни-търговци. Българитѣ били езичници, но не убили християнитѣ, нито ги прогонили, а ги оставили да живѣятъ свободно.

Такива християни съ църква имало въ Силистра. Писмото имъ било грѣцко.

Нашитѣ четци знаятъ, че царь Борисъ I покрѣстилъ себе си и народа си въ 865 г. Тогава между старитѣ християни и славянобългаритѣ въ Мала Скития станало сближение, приятелство и сродяване. Така старитѣ християни се смѣсили съ славянобългаритѣ и станали *единъ народъ*. Цѣла Мала Скития била плѣтно населена съ този народъ. Въ 893 г. Борисъ и Симеонъ свикали въ Преславъ народенъ съборъ, на който било прието: въ българската държава да се говори и пише на единъ езикъ — славянобългарски и да се въведе една азбука — *кирилица*.

Отъ това славянобългарската държава се въздига въ *книжовна* съ славянска писменостъ и славянски езикъ, та се отличила отъ онѣзи народи и държави, които пишели на грѣцки и на латински.

При българския царь Симеона (893—927) България достигнала най-голѣма сила на Балканитѣ. Тогава работили най-великитѣ старобългарски писатели: св. Климентъ Охридски, Константинъ Преславски, Иванъ Екзархъ, Черноризецъ Храбъръ, царь Симеонъ и др.

Заедно съ цѣла България напредвала въ наука и просвѣта и Мизия (Мала Скития).